

Vijfendertigste Pastorale Brief 23 januari 2021 Derde zondag door het jaar

voor parochianen en belangstellenden van de
H. Jacobus de Meerdereparochie N.W. Friesland

De volgende pastorale brief verschijnt op 30 januari.

**In verband met de verlenging van de lockdown
blijven ook wij nog t/m 7 februari onze vieringen streamen
en ontvangt u in die tijd elke week een Pastorale Brief**

*Het lijkt zo eenvoudig.
Op verzoek van Jezus
laten twee keer twee broers
alles in de steek om Jezus achterna te gaan.*

*Ze moeten brood in Hem hebben gezien,
brood om van te leven.
Het brood van hun dagelijks leven
laten ze daarvoor schieten.
Ze krijgen geen tijd om na te denken.*

*Vader Zebedeüs wordt in de boot achtergelaten.
Ze hebben geen tijd voor een goed afscheid.
Jezus maakt duidelijk zo'n haast met het Rijk Gods,
dat er onmiddellijk gereageerd moet worden.
Hem achterna gaan is niet vanzelfsprekend.
Het is meer dan gedoopt zijn.
Het is meer doen dan het gewone.
Het is in je dagelijkse bezigheden doen zoals Hij.*

*Hij roept daar waar je werkt en leeft,
daar waar je liefhebt
en de pijn van het leven voelt.*

*Roeping is niet ver weg, niet hoogverheven.
Hij roept, terwijl je je werkkleding nog aan hebt,
midden in het gewone alledaagse bestaan.
Hem achterna gaan is niet gemakkelijk.
Hij vraagt dat we geen gewone vissers zijn,
maar mensenvissers.*

*Hij vraagt dat wij in het gewone
buitengewoon proberen te zijn.
En daarvoor is elk ogenblik de tijd rijp.*

Wim Holterman osfs

* Inleiding...

Door pastoor Marco Conijn

Er zijn meerdere zaken die mij deze week hebben ontroerd. Twee wil ik graag met u delen. Op de eerste plaats is dat de inauguratie, afgelopen woensdag, van de 46e president van de Verenigde Staten, John Biden. Wat een indrukwekkend mooie woorden sprak de nieuwe president bij het begin van zijn ambtstermijn. Wat een verschil met zijn voorganger. Na jaren klonken er vanuit Amerika weer woorden van verbinding en

verzoening. De nieuwe president wil mensen samenbrengen in plaats van uit elkaar spelen. En dat in een tot op het bot verdeeld land. Hij refereerde aan “de haat, het extremisme, de wetteloosheid, het geweld, de werkloosheid en de uitzichtloosheid van bepaalde bevolkingsgroepen”. Allemaal krachten die de VS in zijn greep hebben gekregen. Hij wil in zijn land weer eenheid creëren, want zonder eenheid is er alleen meer boosheid en bitterheid. Hij belofde de strijd aan te gaan met valse feiten, pakt de strijd tegen de Corona pandemie op, aloude allianties en bondgenootschappen worden weer opgepakt. Wat een zegen! Onder Trump was de wereld helaas veel minder voorspelbaar en minder stabiel geworden. Nu kan er weer gewerkt worden aan verbinding en samenwerking. Leaders van democraten en republikeinen hebben gelukkig ook al uitgesproken om samen te willen werken. Laten we hopen en bidden dat ze werk van goede voornemens maken.

Volgens Ernst Kuipers, voorzitter van het netwerk van acute zorg, zijn we in ons land terecht gekomen in “een soort race tegen de klok”. Hij pleit al langere tijd, net als veel andere leden van het Outbreak Management Team (OMT) voor aanscherping van maatregelen tegen het Corona virus, zo ook is hij een voorstander van de zeer moeizaam tot stand gekomen avondklok. Dat alles om de Britse variant zo lang als mogelijk klein te houden. Of dit laatste gaat lukken is trouwens maar zeer de vraag? De Britse variant is al vastgesteld in meer als 60 landen. Inmiddels is eindelijk besloten om het vliegverkeer (deels) plat te leggen. Ook gaat men (eindelijk) de opgelegde quarantaine plicht handhaven. En thuis mogen we nog maar één gast per dag ontvangen. Bij uitvaarten echter mogen nog altijd 50 mensen (was 100) worden uitgenodigd. Naar mijn idee is dit nog steeds veel te veel en een risico. Hoe goed ik ook begrijp dat je juist bij de uitvaart van een dierbaar persoon familie en vrienden om je heen wil hebben.

Politici hebben geworsteld met de avondklok. Maar vanaf vanavond is die geldig t/m woensdagmorgen 10 februari. We wachten af of het (samen met de andere maatregelen) effect gaat hebben. Los van al die regels gaat het er vooral om hoe we ons als mens gedragen. Zien we het nut van al die maatregelen in? Zijn we bereid om even wat minder contacten te hebben? Of zijn we al druk doende hoe we de maatregelen kunnen omzeilen? Helaas zijn er al oproepen op internet te vinden om toch samen te komen. Er wordt gevreesd dat met name jongeren zich er niet aan gaan houden. Wat te doen? Moeten we hen dan meteen op de bon slingeren? Voor niemand is de avondklok en de lockdown gemakkelijk. Niemand wil dit! Maar vooral voor jonge mensen (veel meer als voor mensen van mijn leeftijd) is het ronduit moeilijk om vol te houden. Jonge mensen hebben contacten nodig vanwege hun ontwikkeling. Jongeren die zich ontwikkelen “testen” hun identiteit bij vrienden en leeftijdgenoten. En dat kan al lange tijd niet meer. Nogal wat jonge mensen ondervinden dan ook mentale problemen. Naast Corona baart mij dat ook grote zorgen.

Wat heeft mij nog meer ontroerd deze week. Dat was de knuffel die minister de Jonge ten deel viel (en naar mijn idee ook echt verdiende) De minister was in 's Heerenloo, een instelling voor gehandicaptenzorg. Als eerste in Europa worden bij ons de bewoners van zorginstellingen voor gehandicapten gevaccineerd, omdat bij hen afstand houden vaak moeilijk is. En dat bleek ook wel. Een van de bewoners is Fred. Nadat hij zijn vaccinatie

had gekregen twijfelde Fred geen moment en liep razendsnel op minister de Jonge af en omhelsde hem spontaan. Zelfs als de minister hem had willen ontwijken was dat niet gelukt. Het was een hartverwarmend moment, dat op foto en film is vastgelegd en door vele media deze week werden gedeeld. En gelukkig maar. Mensen als Fred, die een verstandelijke beperking hebben, hebben vaak bijzondere gaven van echtheid, verwondering, puurheid en spontaniteit. Ze zijn en blijven vaak zichzelf. En daar kan ik als pastor en mens alleen maar van leren, telkens weer.

Hartelijke groet, mede namens collega Dorenda Gies,

Pastoor Marco Conijn

*Pastoor Marco Conijn
Pastor Dorenda Gies*

*(c.m.conijn@hotmail.com)
(pastorgies@kpnmail.nl)*

* Vanuit het pastoresteam...

In de parochie zijn geen publieke vieringen t/m 7 februari.

Als de omstandigheden het toelaten wordt er weer publiekelijk gevierd:
op dinsdag 9 februari om 19.30 uur op Terschelling
op donderdag 11 februari in om 09.00 uur in Franeker.
in het weekend van 13 en 14 februari volgens schema parochieblad.

Zolang we geen publieke vieringen hebben zullen de intenties van alle locaties tijdens de gestreamde viering worden meegenomen in de voorbede.

Hartelijke groet,

Pastor Dorenda Gies en pastoor Marco Conijn

Streamen van vieringen zaterdagavond vanuit Dronryp

Al enkele weken wordt de viering op zaterdagavond gestreamd vanuit Dronryp. Kort tevoren is er een link te vinden op de website die u aan kunt klikken. Ook wordt er gestreamd op de facebookpagina van de parochie.

U bent dan live met de viering verbonden.

Het is ook mogelijk de viering op een later moment terug te kijken.

Wanneer wordt er gestreamd:

Zaterdag 23 januari om 19.15 uur vanuit Dronryp m.m.v. cantores Rypster kerkkoor

Zaterdag 30 januari om 19.15 uur vanuit Dronryp m.m.v. cantores Franeker koren

Zaterdag 06 februari om 19.15 uur vanuit Dronryp m.m.v. cantores Rypster kerkkoor

Website: www.heiligejacobusparochie.nl
Facebook: @HJacobusdeMeerdereparochie

* Gelovige Inspiratie...

door pastor Dorenda Gies

Schriftlezingen:

Uit de Profeet Jona

De Ninivieten bekeerden zich van hun slecht gedrag.
Het woord des Heren werd gericht tot Jona:
"Begeef u op weg naar Ninivé, de grote stad
en verkondig haar de boodschap die Ik u zal ingeven."

En Jona begaf zich op weg naar Ninivé
zoals de Heer hem bevolen had.
Ninivé nu was een geweldig grote stad, wel drie dagreizen groot.
En Jona begon de stad binnen te trekken
een dagreis ver en hij preekte als volgt:
"Nog veertig dagen en Ninivé zal vergaan !"

De mensen van Ninivé geloofden het woord van God;
ze riepen een vasten af
en van groot tot klein deden allen het boetekleed aan.
En God zag wat ze deden
en hoe ze zich van hun slecht gedrag bekeerden.
En Hij kreeg spijt dat Hij hun met de ondergang bedreigd had
en Hij voerde zijn dreiging niet uit.

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus

Nadat Johannes was gevangen genomen
ging Jezus naar Galilea en verkondigde er Gods Blijde Boodschap.
Hij zei: "De tijd is vervuld en het Rijk Gods is nabij;
bekeert u en gelooft in de Blijde Boodschap."

Toen Jezus eens langs het meer van Galilea liep
zag Hij Simon en de broer van Simon, Andreas,
terwijl zij bezig waren het net uit te werpen in het meer;
zij waren namelijk vissers.

Jezus sprak tot hen: "Komt, volgt Mij;
Ik zal maken dat gij vissers van mensen wordt."
Terstond lieten zij hun netten in de steek en volgden Hem.
Iets verder gaande zag Hij Jakobus,
de zoon van Zebedeus, en diens broer Johannes;
ook zij waren in de boot bezig met hun netten klaar te maken.
Onmiddellijk riep Hij hen.
Zij lieten hun vader Zebedeus met de dagloners in de boot achter en volgden Hem.

Overweging

Door pastor Dorenda Gies

Wanneer je in deze periode luistert of kijkt naar het journaal, dan zakt de moed je wel eens in de schoenen. Er zijn van die dagen dat er geen enkel positief geluid te horen valt. Alleen maar meer maatregelen, meer economische zorgen, een overheid die mensen onrecht aandoet, moord en doodslag, natuurrampen, ellende en zorgen. Je wordt er vaak niet vrolijker van. Als je al in een sombere bui bent, dan zal dit je alleen maar verder daarin helpen. Ik hoor zelfs regelmatig geluiden van mensen die het journaal niet meer aan kunnen zien en dus gewoon niet meer kijken.

En als wij wel kijken en luisteren naar al dat nieuws, wat doen we dan met al die informatie? Raakt het ons nog? Schrikt het ons op? Komen we ervoor uit onze stoel? Zijn we benieuwd of personen uit onze buurt komen, of dat iets in bekende omgeving is gebeurd?

Niet alleen onze samenleving lijkt te verstarren, maar ook wijzelf, doordat wij overspoeld raken door die negatieve berichten en gebeurtenissen. Je ziet mensen ongeïnteresseerd raken, onverschillig en passief worden. 'Het maakt toch niet uit wat ik doe!' Als we allemaal zo denken, dan is het einde zoek. De negatieve cirkel zet zich zo gewoon voort.

Berichten en gebeurtenissen van ziekte, verlies, ellende en eenzaamheid, die ons machteloos maken, die ons teneer slaan. Het gaat maar door. Op een gegeven moment denk je: Laat maar, ik heb al genoeg op mijn eigen bordje. En zo gaan we samen gebukt onder de zware last van de negativiteit en zinloosheid. We raken met elkaar - vaak zonder het te merken - steeds verder weg van samenleven, van zin-in-het-leven, van inhoud voor ons leven, van menswaardig leven. We zitten gevangen in een vicieuze cirkel van negativiteit.

In zo'n stemming verkeerde ook de stad Ninivé, waarover wij in de in de eerste lezing hoorden. Een stad waar cynisme heerste, waar oog om oog, tand om tand de regels en wetten bepaalden. Een stad, waar gewone mensen door alles wat hen overkomt en aangedaan wordt, niet meer de kracht en de moed hebben er tegenin te gaan. En de profeet Jona wordt, net als wij, overspoeld door al die negatieve berichten uit Ninivé. Hij ziet er geen enkel heil in om er iets aan te doen. Ook niet wanneer God hem vraagt om naar Ninivé te gaan en hen voor hun gedrag te waarschuwen. Hen wakker te schudden.

U kent dat verhaal van Jona misschien nog wel. Jona vlucht voor de roep van God en wordt op zee van de verdrinking gered door een walvis. Die walvis spuwt Jona na drie dagen weer uit. Het verhaal dat wij net hoorden, begint op dat moment. God vraagt Jona voor de tweede keer om naar Ninivé te gaan. Nu gaat Jona, met frisse tegenzin weliswaar, toch op weg. Jona weet zich over het negatieve heen te zetten. Hij weet zich daardoor los te maken en

waarschuwt de mensen van Ninivé. En dan gebeurt er iets wat hij niet verwacht. De stedelingen komen tot inkeer. Ze keren zich tot God. Tot nu toe hadden ze elkaar bevestigd in hun bitterheid en pessimisme. Maar een buitenstaander weet de cirkel te doorbreken en hen hiervan te bevrijden. En als dat gebeurt komt het mededogen van God opnieuw aan het licht. God krijgt spijt van de geuite dreigementen. De stad wordt gered.

De cirkel proberen te doorbreken, door andere wegen in te slaan. Andere wegen dan de weg van 'Bij de pakken neerzitten', of de weg van doemdenken. Andere wegen in te slaan dan de weg van enkel eigen belang. Maar door wie laten wij ons gezeggen welke kant wij op moeten? Wie of wat kan ons uit de stoel doen opspringen? Wie kan ons opschrikken en wakker schudden? Wie zet bij ons de knop om? Kortom, wie doorbreekt onze cirkel, zodat wij op weg kunnen gaan? Kunnen we het zelf? Hebben we hulp nodig?

Jezus doorbrak zo'n cirkel bij de roeping van zijn eerste leerlingen. Vissers, eenvoudige mensen, die in de blijde boodschap die Jezus verkondigde, een kans zagen om de cirkel van hun leven te doorbreken. Ook zij wisten eerst niet hoe zij konden ontsnappen aan de macht van alles wat hen klein en arm hield. Ook zij wisten niet hoe zij inhoud moesten geven aan een betere toekomst

Kom, en volg mij op mijn weg.... En ze gingen, ze geloofden en herwonnen hun kracht om iets van hun leven te maken. Vissers van mensen worden ze. Jezus vroeg hen zijn leerlingen te zijn, Gods Rijk dichterbij te brengen, om mensen op te vissen uit hun ellende en verdriet, om hen het vertrouwen in het leven terug te geven. Ze weten niet wat het opbrengt. Maar ze hopen op een goede vangst. Ze geloven niet meer in angst en vrees, in oog om oog en tand om tand. Ze geloven weer in bevrijding, in geborgenheid en liefde. Jezus riep hen, leerde hen die weg, die weg van God met mensen.

De beelden van het jaarnaal kunnen ons verlammen en verharden. Ze kunnen ook mededogen, verzet en liefde voor mensen in ons oproepen. Mensen als Ghandi en Martin Luther King hebben ons ooit laten zien dat je daarmee bergen kunt verzetten en de negatieve spiraal van geweld en onderdrukking kunt doorbreken. Deze week zagen wij beelden van de nieuwe president van de Verenigde Staten, Joe Biden. Hij roept op tot verzoening en wil mensen en landen weer bijeen brengen. We mogen hopen dat zijn roepstem wordt gehoord en gevolgd door velen.

In de grote wereld kunnen wij misschien niet zoveel veranderen, maar we kunnen wel de negatieve cirkel doorbreken in onze eigen omgeving, dichtbij. We kunnen ons door elkaar laten bemoedigen, we kunnen elkaar blijven inspireren, we kunnen elkaar blijven respecteren, of we nou moslim, jood, christen, boeddhist, hindoeïst, atheïst, of wat dan ook zijn. We kunnen elkaar liefhebben en aandacht geven. Jezus zelf roept ons, inspireert ons en heeft ons lief. Hij laat ons nooit in de steek.

We mogen niet aan de wanhoop ten prooi vallen. Want dan missen we alle onverwachte dingen die kunnen gebeuren in het leven. We mogen ons niet laten ontmoedigen. Al het kleine, het goede dat je doet, dat aan jou wordt gedaan, Het heeft wel zin! Het doorbreekt de vicieuze cirkel. Het brengt Gods Rijk onder ons en voor ons weer even dichterbij.

Voorbede

Acclamatie bij de voorbede:

Heer U bent onze Redder en voorbeeld, wij bidden U, verhoor ons.

Laten wij bidden tot God,
die ons uitnodigt Zijn Zoon te volgen...
en steeds opnieuw op de uitnodiging in te gaan:

Voor allen die de weg van Jezus gaan en hem navolgen:
dat zij onvermoeibaar durven getuigen van hun geloof

Om verbondenheid wereldwijd voor alle politieke leiders rond de grote wereldproblemen:
de coronapandemie, de armoedebestrijding, het klimaat en het vluchtelingendrama.
Dat zij nieuwe wegen zoeken en vinden
om mensen in veiligheid en in liefde te laten leven.

In deze gebedsweek van de eenheid voor alle christenen
bidden we om verbondenheid wereldwijd voor alle christenen,
voor alle wereldreligies, voor allen die hun geloof beleven en belijden;
Dat liefde de drijfveer is, de basis en de onderlinge band.

Bidden we voor onszelf in deze bizarre tijd.
Dat het online-vieren en het gemis van samenzang en de Communie
ons mag verbinden door het verlangen van wat nu niet mogelijk is.

Voor wie ziek is en in onzekerheid verkeert
en niet weet hoe het komt bidden we:
om beterschap en vertrouwen.
en waar mensen niet meer kunnen genezen
om sterkte, berusting, overgave en goede verzorging.

Gedenken wij al onze dierbaren die wij missen.
Dat zij mogen zijn geborgen in Gods liefde en licht...

Goede God,
U bent de dragende kracht van en in ons leven.
Hoor naar ons bidden, laat ons doen wat u van ons vraagt.
Dat is waartoe Jezus ons en alle mensen uitnodigt.
Hij die met ons is, al de dagen van ons leven. Amen.

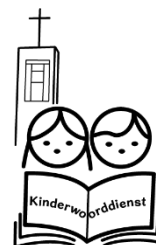
* Voor de kinderen...

Jezus roept zijn leerlingen

Navertelling Marcus 1,14-20

Vissers worden leerlingen

Jezus begon zijn werk in Galilea. Daar was Hij opgegroeid. Hij trok rond in de streek en vertelde Gods Goede Nieuws aan iedereen die het wilde horen. Hij zei: "Het is nu tijd. Gods Nieuwe Wereld komt eraan. Daarom moeten jullie veranderen. Je moet geloven in het Goede Nieuws en een goed leven gaan leiden."

In Galilea was ook een groot meer. Het heette het Meer van Galilea. Jezus liep langs dat meer. Hij zag twee broers die hard aan het werk waren, Simon en Andreas. Simon en Andreas waren vissers. Ze werkten in hun boot en gooiden visnetten in het meer. Jezus zei tegen deze vissers: "Kom met Mij mee. Ik zal jullie leren hoe je vissers van mensen kunt worden." Simon en Andreas stopten meteen met het werken in hun boot en gingen met Jezus mee. Verderop langs het meer waren nog twee broers aan het werk. Het waren Jakobus en Johannes.

Jezus riep ook deze twee broers. Ook zij lieten iedereen in de boot achter en gingen meteen met Jezus mee.

Gebed om Jezus' leerling te zijn

Goede God,
Jezus had vrienden nodig
die Hem hielpen met het rondvertellen van zijn boodschap.
Die vrienden heeft Hij gevonden.
De vissers langs het meer
gingen graag met Hem mee.
De boodschap van Jezus moet nog steeds rondverteld worden.
Iedereen mag weten dat God een Nieuwe Wereld wil.
Een wereld waarin iedereen genoeg heeft.
Wij bidden,
help ons Jezus zo goed te begrijpen,
dat wij ook zijn leerlingen zijn,
en willen vertellen over de liefde van God.
Amen.

Gesprek met de kinderen

Jezus was een visser, maar geen gewone visser. Hij was een visser van mensen. Maar wat bedoelen we daar eigenlijk mee? Geef de kinderen even tijd om daar over na te denken en met ideeën te komen. Mochten de kinderen geen ideeën hebben leg dan uit dat Jezus zo veel mogelijk mensen om zich heen verzamelde; Hij probeerde ze te laten zien dat je Hem kon volgen.

Hij sloot ze dus niet op en Hij ging ze natuurlijk ook niet opeten, zoals wij met een lekker visje doen. Jezus overtuigde mensen van zijn Blijde Boodschap en liet ze de weg zien die God voor ons bedoeld heeft.

Vertel dat wij als volgelingen van Jezus ook geroepen zijn om een visser van mensen te zijn. Vraag aan de kinderen of ze kunnen bedenken wat je mee moet nemen in je emmer als je gaat mensen-vissen. U kunt u ze op gang helpen met wat voorbeelden. Vraag de kinderen bijvoorbeeld of het mensen-vissen zou lukken met een boek van Jip en Janneke of dat je beter iets anders mee kan nemen. Zouden leuke liedjes helpen? Of een goed humeur? Voorbeelden zijn bijbels, liedboekjes, een rozenkrans, een kaars, een kruis of een Mariabeeldje. Het zou kunnen dat kinderen ook met pennen of eten aan komen. Dat is niet perse fout, uiteindelijk kun je heel veel gebruiken als je Gods Blijde Boodschap wilt rondvertellen. Laat het ze dan in elk geval uitleggen. Ze komen wellicht op hele originele ideeën om het Evangelie te verkondigen.

Tot slot een kleurplaat.

* Gedachten van parochianen...

Een babbeltje met God zelf...

Houden we wel eens een gezellig praatje met God? Niet vaak denk ik, we zijn tenslotte al van jongs af aan gewend aan vaste gebeden als het Onze Vader, het Weesgegroet, de Twaalf Artikelen van het Geloof, het Credo dus en vroeger ook nog de Tien Geboden, de oefeningen van Geloof, Hoop en Liefde en nog veel meer. Ooit heb een tijdje bij een Limburgse familie gelogeed waar we elke avond na het eten op onze knieën naast onze stoel op de grond neerzegen, waarna het Weesgegroet in sneltreinvaart werd afgeraffeld. 'Dit nooit weer!' stond na die weken voor me vast, maar dat werd anders op onze onvergetelijke parochiereis naar Lourdes. Het rozenkransgebed dat we toen in de bus af en toe met zijn allen baden was wel even wat anders. De zorg, de overgave, de innerlijke diepte, dit was zoals Moeder Maria dat bij haar verschijningen in de grot aan Bernadette bedoeld had.

Maar wees eerlijk, je moet wel van goede geestelijke huize komen om dat nu vaak op te brengen. Want je mag onderhand niet het tv-programma naast je over de zojuist geïnaugureerde Biden of ander prangend nieuwsbericht missen. Dus dan maar helemaal niks? Nee nee, hier opent zich een geheel andere weg, de weg van het persoonlijke, uit de eigen ziel opgestegen persoonlijke gebed. En dan niet een smeek-, klaag- of jammergebed, die kent God zo onderhand wel, en eigenlijk ook niet zozeer een gebed, maar gewoon een babbeltje zoals je dat ook met een goede vriend of buurman doet. Of buurvrouw, want dat doet er in de hemel niet meer toe. Het voortplantwerk op aarde is dan meer dan uitvoerig verricht, opwindende seks is in de hemel onbekend. Ze hebben daar wel wat beters.

Die andere weg van mijn eigen gebedsaanpak mag ik graag bewandelen. De ochtend na de indrukwekkende Biden-avond en zijn magistrale speech (die ook nog eens uit een diep geloof sprak) stond ik onder de lauwwarme douche toen die gedenkwaardige avond me weer voor de geest kwam. 'Goede God,' proestte ik, 'heb ik u al genoeg bedankt voor het verdwijnen van de rampzalige wereldverwoester en het opstaan van Biden? Dat had ik nooit durven verwachten! En daarom bedank ik u hierbij nog een keer, en vandaag regelmatig steeds weer. U kan gewoon niet genoeg bedankt worden voor het ongelooflijke wonder dat hier is geschied en dat hopelijk nog voordat de wereld vergaat zijn vruchten gaat afwerpen. Amen.' Dat 'Amen' moet er wel achter, want God heeft het razend druk met alle wereldgedoe, dus je mag hem geen seconde ophouden. En dan roep ik Truus er natuurlijk ook bij, want als mijn hemelse secretaresse moet ze me wel even een bidseintje op zijn tijd geven. Op mijn leeftijd begint men wel eens wat te vergeten. Ik ben o zo blij met haar steun. Ik kon haar toen niet missen, nu nog minder. Dat stille, gebedje was al voorbij voordat ik me had afgedroogd. En dit soort korte gebedjes, gesprekjes, gingen de hele dag zo door. En zo gaat dat eigenlijk altijd.

Natuurlijk moet in dit speciale Biden-geval zo'n herhaald soort dankgebedje niet alleen door mij naar God gericht worden maar door iedereen die goed doordrongen is van deze onbeschrijfelijke omkeer daar in de USA. Want dat was daar vier jaren lang een bewust verwoesten van de hele wereld door een ego-krankzinnige, het kweken van vijanden, zaaïen van haat en liegen, bedriegen, beledigen en vernederen. En nu: als door een wonder is Biden daar, een man met een diep geloof en grote liefde voor iedereen, voor vriend zowel als vijand. Wat een enorm dankgebed is dat niet waard! Wat richt mijn enkele gebedje hier nou uit (hoe aangenaam voor God ook...)? Nee, hier dient door eenieder, gelovig als een heilige of maar zo zo, een lawine van dankgebeden op hem gestort te worden, zoals hij hij nog nooit eerder beleefd heeft en waar hij volledig onder bedolven wordt. Zo'n samengebalde dankmanifestatie, die verdient hij, dagenlang, en niet anders. Dan (klein handelstrekje van me) helpt hij de mensheid vast ook wel een beetje extra met het verdrijven van het duivelse coronavirus...

Ook bij andere intenties: nooit zeuren, zo weinig mogelijk vragen, maar voornamelijk voor een ander bidden, of voor jezelf om sterk genoeg te zijn een bepaalde beproeving aan te kunnen. En dus ook moed en kracht voor Biden. Ga er maar aan staan wat hem te wachten staat! Geloof me, dat is heerlijk, bevrijdend bidden zo, vaak ook met een glimlach, want die moet er bij. God heeft ons ook de lach gegeven. Laat die, zeker als je alleen bent, niet versloffen. Lach jezelf gul uit als je weer eens wat stoms doet, met een 'Zag u dat God? Stom hè.' Of hoe je hem ook wil noemen. Hij vindt alles goed. Heerlijk toch? Nooit ben je alleen, neem dat maar in vertrouwen van Broeder Wilhelmus aan. En ook zo mooi: werken is ook bidden. En fijne momenten beleven betekent zelfs Christus ontmoeten. En daarom ook een klein dankgebedje af en toe tussendoor, tijdens een mooie wandeling, een of ander werkje of wat dan ook, God even laten merken dat je aan hem denkt, altijd je dankbaarheid uiten, het is zo simpel. En zie, je leven wordt dag na dag rijker, ja ook in nare en moeilijke momenten,.

Doch hoe opbeurend ook, God moet niet alleen bedankt, maar vooral ook geëerd en aanbeden worden. Allereerst natuurlijk al omdat we door hem in het leven zijn geroepen en intense vreugde kunnen vinden in het voor onze medeschepselen gebruiken van onze meegekregen talenten. Voor dat eren en aanbidden hebben we het Huis van God voor, de kerk, al vele eeuwen lang. Dat is de basis. Mijn stille kloostercel zoals ik mijn heerlijke woning noem is

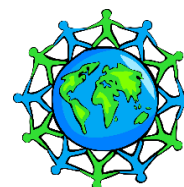
daarvoor niet voldoende. Ook een 'streaming' is dat niet, hoe groot die bron van genade ook is. Maar het is nu wat het is, en ook daar mogen we heel dankbaar voor zijn. Ook hiervoor je stilletjes uiten dus, God weer blij.

Ja, de kerk is het centrum, dat is de heilige plaats van mysterie, van mystiek, van de viering waar we hopelijk over niet te lange tijd weer bij mogen zijn. Helaas zijn de diepe betekenissen van de rijke liturgie niet voor iedereen even duidelijk, waardoor er nog wel eens iemand afhaakt. Het katholieke geloof denk ik wel eens is een geloof voor gevorderden. Maar dat doet er niet toe. Inzicht komt met de jaren en hoe dan ook, altijd krijg je, in het bijzonder met de communie, speciale genade mee die je weer een tijdlang sterkte bij al je werken geeft.

En pas op: verknoei je kostbare tijd niet met zinloze twijfels die zomaar bij je kunnen opkomen. Gewoon niet toelaten. God heeft kennelijk gewild dat ons aardse leven een onwetend leven is. Begraaf je hoog bestudeerde brein niet in bewijsvondsten, maar geloof door dik en dun met onverbreekelijk vertrouwen in God en eeuwigheid en word (mag ik het zo noemen?) hemels gelukkig.

Wim van Bussel, Franeker

* Vanuit het bisdom, andere kerken en de wereld...

Zondag 24 januari is er een oecumenische dienst om 09.30 uur in de Gideonkerk in Sint Annaparochie.

Deze gezamenlijke dienst is in het kader van de *Week van Gebed voor de Eenheid van de Kerken*

U kunt de dienst volgen via de link die u hieronder vindt:

<https://www.kerkomroep.nl#/kerken/21917>

Inauguratie president Biden begint met H. Mis uit dankbaarheid.

Enkele uren voor de eigenlijke inauguratie van de tweede katholieke president van de Verenigde Staten, ving de ceremonie aan op een toepasselijke plaats: de katholieke St. Matthew-kathedraal in Washington. Behalve de aanstaande president en vice-president en hun partners, waren ook verscheidene kopstukken van zowel de Democratische als de Republikeinse partij aanwezig bij de 'Mass of Thanksgiving', ofwel de Dankmis.

Celebrant was de jezuïet Kevin O'Brien, voorzitter van de Santa Clara University in Californië en persoonlijke vriend van Joe Biden. De Mis was officieel een privé-aangelegenheid, verslaggevers waren niet toegestaan bij de plechtigheid. Het is een goed gebruik dat de presidentiële inauguratie in de VS begint met een religieuze dienst, maar meestal vindt die plaats in de episcopale St. John's Church in Washington, die daarom ook wel 'the Church of the Presidents' wordt genoemd. De katholieke Biden brak met die traditie en koos voor St. Matthew's.

De Amerikaanse bisschoppen zullen met de president in gesprek gaan in de hoop "een dialoog te beginnen om de complexe culturele en economische factoren aan te pakken"

(bron: katholiek nieuwsblad)

Vaticaan vaccineert eerste daklozen in Rome

Het Vaticaan is afgelopen woensdag begonnen met het inenten van daklozen in Rome met een coronavaccin. In de Paulus VI Aula, een moderne audiëntiehal aan de zuidkant van de pauselijke stadstaat, kregen 25 daklozen een prik. De vaccinaties stonden onder leiding van de 57-jarige kardinaal Konrad Krajewski, de pontificale aalmoezenier die zicht ontfermt over de armen in het bisdom Rome. De komende dagen zullen er meer daklozen worden gevaccineerd.

Eerder deze maand zei paus Franciscus dat iedereen zich moet laten inenten. "Je gokt met de levens van anderen", aldus de Argentijnse paus. De 84-jarige Franciscus en zijn 93-jarige voorgang Benedictus XVI werden vorige week met de eerste dosis van BioNTech/Pfizer ingeënt.